

שהחיינו בתקיעת שופר, סוכה ולולב

רא"ש סוכה פ"ד סי' ד

יש מן הגדולים אומרים דבליל שני אומר זמן תחלה, דזמן לא קאי אסוכה, דאפילו אם היה ליל יו"ט ראשון חול יצא בזמן דסוכה ... למה יפסיק בסוכה בין קידוש לזמן.

שוע"ר סי' כב

א קנה טלית שהיא ראויה ללבוש כמו שהיא בשעת הקנייה, מברך שהחיינו בעת הקנייה ... ואם לא בירך בשעת הטלת הציצית או שאין בבגד ד' כנפות שאינו מטיל בו ציצית כלל יברך שהחיינו בעת לבישה הראשונה, קודם שיברך להתעטף בציצית.

פרי מגדים שם א"א ס"ק א

ברכת שהחיינו קדמה כבר משעה שהטיל ציצית נגמר הבגד וקנה כלים חדשים כו' וראוי לברך תחלה שהחיינו.

פרי מגדים סי' רכה א"א ז

ויראה דמברך תחלה שהחיינו קודם שיברך על אכילה, דבראיה ראוי לברך א"כ ברכה זו קדמה.

סדר ברכת הנהנין פי"א

יב) הרואה פרי חדש ... ונהנה בראייתו מברך שהחיינו ... והעולם נהגו שלא לברך בכל ענין עד שעת אכילה ... ויברך תחלה שהחיינו ואחר כך בורא פרי העץ או בורא פרי האדמה.

שוע"ר סי' תר

ה אע"פ שבכל יום טוב שני של גליות אומרים זמן בקידוש ... אבל בליל שני של ר"ה י"א שאין אומרים זמן כיון ששני הימים הן קדושה אחת וכיום אחד הן חשובין א"כ נפטר בזמן של אתמול שהוא תחילת קדושת היום ולמה יחזור לומר זמן באמצע וכן ביום שני על השופר אין לומר זמן שכבר נפטר בזמן שאמר אתמול על השופר. אבל י"א שצריך לומר זמן בין בקידוש ליל שני בין על השופר, משום שמה שהן נחשבין כיום אחד ארוך אינו אלא מחמת מנהג אבותינו ... וכיון שאבותינו היו מברכין זמן ביום שני ... לפיכך גם לנו יש לברך זמן בליל שני (אף בארץ ישראל) כמו שמברכין בכל יו"ט שני של גליות כדי שלא לשנות ממנהג אבותינו.

ו והלכה כסברא האחרונה מכל מקום לכתחלה טוב שיוציא אדם את עצמו מידי ספק ברכה וילבוש מלבוש חדש בענין שצריך לברך עליו שהחיינו בשעת הלבישה כמ"ש בס"י רכ"ג או יקח פרי חדש ויניחנו לפניו בעת הקידוש ויברך שהחיינו ויהא דעתו גם על המלבוש או על הפרי ... ואם אין לו בגד חדש ופרי חדש עם כל זה יברך שהחיינו שהעיקר כסברא האחרונה.

שוע"ר סי' תרמא

א שהחיינו היה ראוי לברך בשעת עשייה ... אבל אין אנו מברכין כלל שהחיינו בשעת עשייה ... לפי שאנו סומכין על ברכת שהחיינו שאומרים בקידוש היום שבליל יו"ט בשביל מצות קידוש היום שהיא ג"כ מצוה הבאה מזמן לזמן וברכה אחת עולה לכאן ולכאן.

שוע"ר סי' תרמג

א סדר הקידוש בליל א' של סוכות בתחלה מברך על היין ואח"כ אומר קידוש היום ואח"כ יברך לישב בסוכה שהרי על כרחך צריך היום להתקדש תחלה קודם שיתחייב בסוכה ואח"כ מברך שהחיינו באחרונה לפי שברכה זו חוזרת על קידוש היום ועל מצות סוכה.

שוע"ר סי' תרמד

ומברכין על נטילת לולב ושהחיינו.

שו"ע סי' תרסב

ב אינו מברך זמן ביום שני על הלולב, אלא אם כן חל יום ראשון בשבת.

לבוש שם

אע"ג שמברכין זמן על השופר ביום ב', לולב שאני, דממה נפשך יצא בזמן שאמר ביום ראשון, שאם היה יו"ט שפיר יצא, ואף אם היה חול והיום יו"ט אפילו הכי יצא, דלא גרע מאילו היה אומרן בשעת עשייתו שהיה יוצא ולא היה צריך לברך זמן כלל בשעת נטילה. מה שאין שייך לומר כן בשופר, דבשופר אינו חייב לברך בשעת עשייתו.